

ПИСМО АКАДЕМИКА ДОБРИЦЕ ЂОСИЋА

Поштовани господине Стојановићу,

Примио сам Вашу "Голоточку трагедију". Хвала Вам на пажњи и сећању. Прочитавао сам ту стравичну хронику људског безумља, које смо од свих осим од комуниста, другова, суграђана, могли очекивати. Ја доста знам, али се никада не може довољно сазнати и схватити толико и тако организовано злочињење над људима и толике патње. А све то у име срећне будућности човечанства. О тој несрећи и ја ћу нешто написати и нешто пишем у свом роману који завршавам.

Прочитао сам доста књига голооточких мученика и литературе о њима. Ваша књига се истиче студиозношћу, темељитим приступом, импресивним богатством чињеница. Питам се: шта се још може рећи, јер се никада неће испричати та људска патња. Занимљиво је да се о Св. Гргуру, Билећу и Градишки мало пише. И жене мало пишу. Те мученице су занемеле.

Примио сам позив за разговор о тој теми у Црногорској академији наука. Нисам из здравствених разлога у могућности да дођем у Подгорицу.

А право да Вам кажем, ја немам шта ни да кажем. О томе писци ако нешто схватају, могу само да пишу. Да сам здрав, из поштовања према Вама и црногорским страдалницима, дошао бих да Вас слушам.

Желим Вам здравље и спокојство

Добрица Ђосић

12. VI 1995.

Београд

